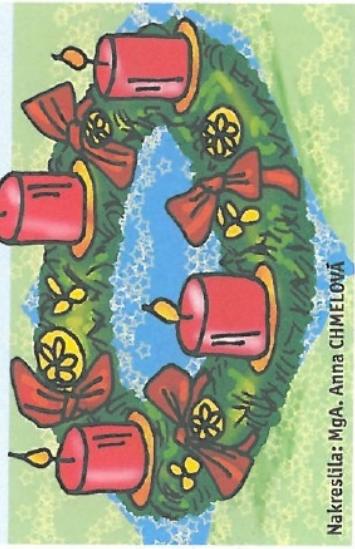

CO JE TO ADVENTNÍ VĚNEC

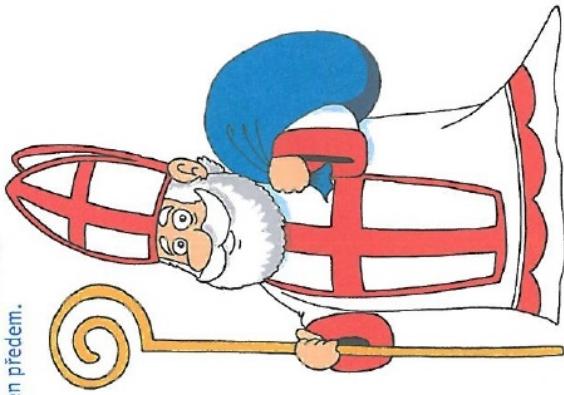
Ozdrobit vstupní dveře do domu nebo stůl adventním věncem je hezký zvyk. Správný adventní věnec je doplněn svíčkami. Takový věnec se položdá na stůl nebo se pomocí stuh zavěsíje ke stropu. Svíčky mají být čtyři a postupně se zapalují. Kázdá představuje jeden adventní týden. První neděli se zapálí jedna a nechá se chvíli hořet. Druhou neděli se zapalují dvě, potom tři, až nakonec hoří všechny čtyři svíčky najednou. Advent je u konce a za dveřmi je Štědrý den. Výroba adventního věnce nemá složitá. Záleží na nás, jaký materiál použijeme. Základní kruh může být ze dřeva, slámy nebo jiného materiálu. Na něj se drátkem připevňují 8 – 10 cm dlouhé větvíky smrku, borovice či jedle. Na čtyřech místech se proraží dlouhými hřebíky (na ně se napichnou svíčky). Věnec se ještě dozdobí snítkami břečťanu, větvíčkami jeřábin s červenými plody a jiným materiálem.

Nakreslila: MgA. Anna CHMELOVÁ

PROČ CHODÍ MIKULÁŠ

V předevečer svátku sv. Mikuláše chodí snad v každém městě a vesnici skupinky v maskách představujících Mikuláše, čertá a anděla. Tento obyčej přežil i staletí. Vždyť už ve středověku obcházel rozprstilé mikulášské maškary domácnosti, kde byly děti. Na mikulášský svátek dostávají děti dárfky. Jsou to sladkosti, ovoce, ořechy, drobné hračky, ale také uhlí nebo brambory, pokud zlobily. Mikulášově jím nadílku schovávají do punčoch nebo skládají do misky. Děti Mikulášovi zpívají nebo říkají básničku. Mikuláš pak děti chválí nebo napomíná. A proč Mikuláš chodí 5. prosince? Je to v předevečer jeho svátku a musí stihnout obejmít všechny děti, a tak to raději dělá už den předem.

Nakreslil: Miroslav VOSTRÝ

JAK SE KDYSI NA VÁNOCE JEDLI

Slavnostní večeře začínala v okamžiku, kdy na obloze vyšla první hvězda. Večeře měla obvykle devět chodů. Venkovská večeře často začínala kouskem chleba nebo domácí opatkovou s medem, někdy také česnekem či různými bylinky. Pak se podávala polévka – nejčastěji hrachová, čočková nebo houbová, později i rybí. Hlavním jídlem byly zapáčené knedlíky s hubami, známé jako „HUBNIK“ nebo „KUBA“. Nezbytnou součástí večeře bylo sušené ovoce, někdy vařené a různě upravované pod názvem „MUZIKÁ“. Nechyběly jablka a ořechy. Na závěr se pilo pivo, pálenka, později čaj nebo punč s vánocňákou či závinem. Mnohem později se na venkov dostalo i drobné zdobené pečivo.

Nakreslila: Anna DAGOVTAL, Dagmar JEŽKOVÁ

PROSINEC

NARODIL SE JEŽÍŠEK

Víte, jak voní Vánoce? Někdo řekne, že vanilkou, skořicí, cukrovím a vánočkami. Jiný, že jehličím a pryskyřicí z čerstvě uříznutého stromečku. Další míní, že voní čistotou – a také bude mít pravdu. Vždyť maminky drhnou a uklízejí řadu dní až dluho do noci... I vůně františků a svíček patří k vánoční pohodě. Vánoce mají tisíc vůní, ale pro všechny děti bez rozdílu voní – tajemstvím.

„Přijde letos Ježíšek? Nezapomene na nás? Budou pod stromečkem nějaké dárky?“ starají se kluci i holčičky a se zatajeným dechem čekají na dvacátého čtvrtého prosince. To je den, kdy křesťané na celém světě slaví příchod svého Spasitele... Jistě víte, jaký máme letopočet – a právě tolik roků uplynulo od narození malého Ježíška. Dávno před tím předpověděli tuto událost staří proroci. Lidé s nadějí očekávali jeho příchod, nikdo však nevěděl, kdy se tak stane.

Když se na východě, nad městem Betlémem zastavila zářící kometa, šla o ní zvěst po celé zemi, od úst k ústům. Proroctví se vyplnilo. Za hvězdou spěchali mladí, staří, prostí lidé i učenci. Každý vzal pro Ježíška nějaký dárek: džbán s medem, nejmilejší ovečku, ovoce, pár vajíček či kus plátna na plenky. V pestrém průvodu šli také tři králové – Kašpar, Melichar a Baltazar. Nesli Jezulátku vzácné dary: zlato, kadidlo a myrru... Dodnes na ně vzpomínáme. Na jejich svátek putují koledníci od domu k domu a příši na dveře stavení K + M + B.

Od Kristova narození uplynula dlouhá řada let. Dál znějí zvony, lidé se modlí, přejí si vše dobré a radují se z dárků. I dnes hlásá hvězda nad betlémem, rozloženém v dětském pokoji: „Pokoj lidem dobré vůle!“

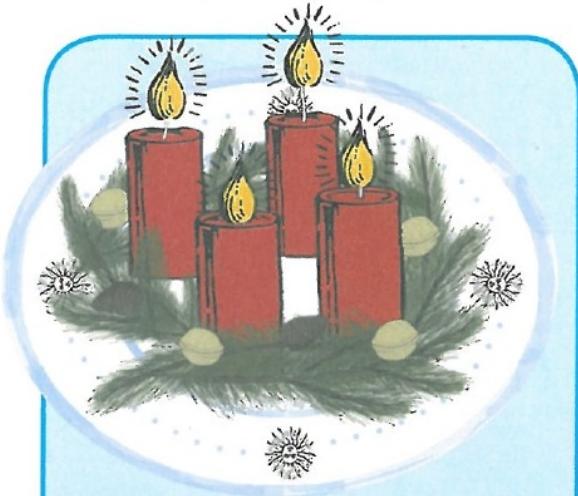
CO jsem si procvičil/CO jsem si procvičila:
Čtení a čtenářské dovednosti

7.

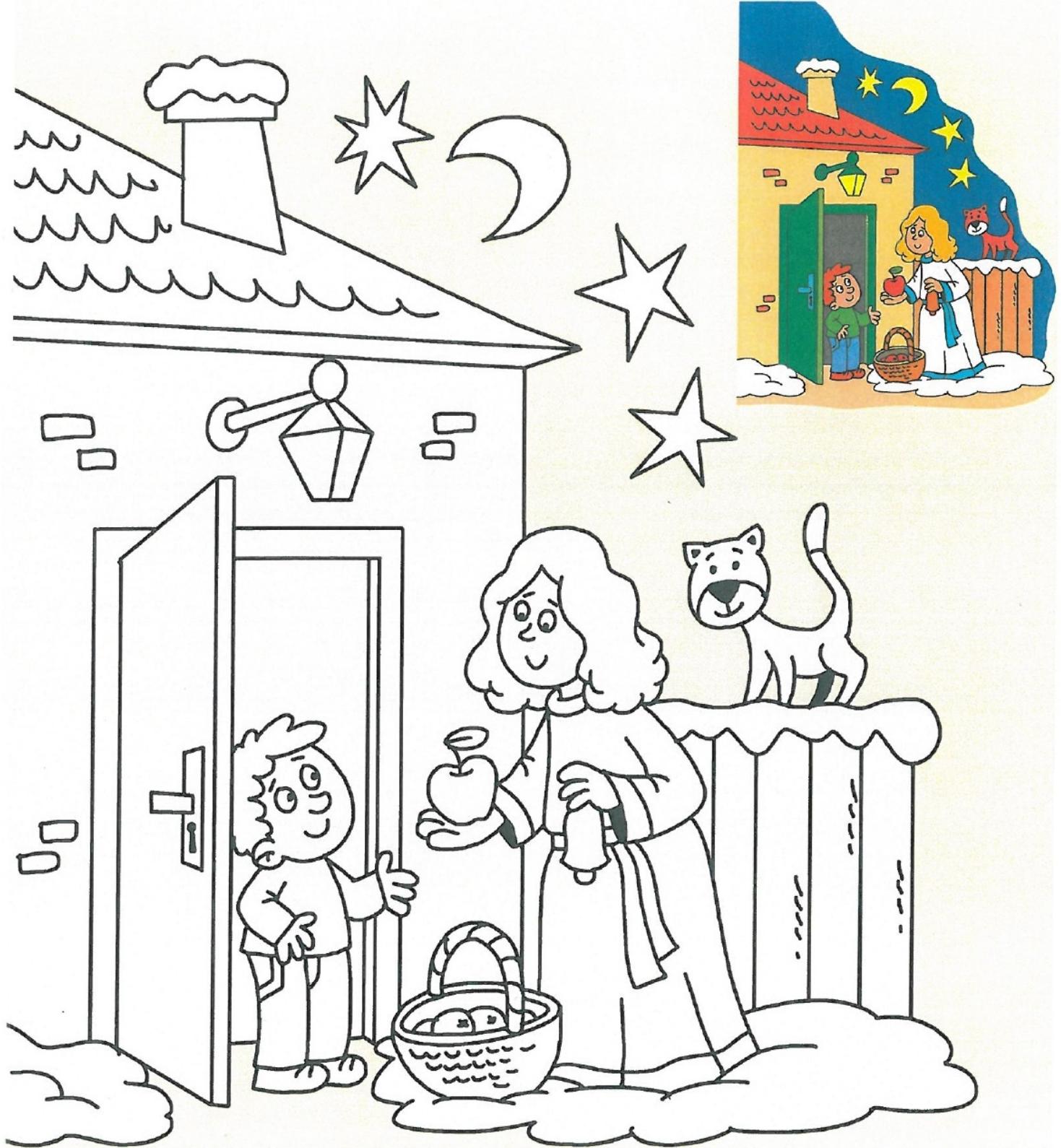

Jak voní advent?

Ahoj, děti! Dovolte, abych se představila: zdraví vás andělka **Andělka**!
Že jste slovo andělka nikdy neslyšely? To je přece holčička od anděla! I když se ještě neznáme, vím dobře, že máme hodně společného. Já mám totiž moc ráda vánoční čas, stejně jako vy. Tak si o něm budeme povídат, co vy na to?

Snad úplně všechny děti se těší na **Štědrý den**. Ale krásná je taky doba čekání na Vánoce, které se říká **advent** a která začíná čtyři neděle před Štědrým dnem. Každá neděle má svůj název: ta první se jmenuje železná, další bronzová, následuje stříbrná a poslední neděle před Štědrým dnem je zlatá. Na první adventní neděli se zapaluje první svíčka na adventním věnci. Advent má takovou sváteční, tajemnou atmosféru. Maminky doma zapalují svíčky, častěji vaří teplý čaj nebo kakao, shánějí věci na pečení cukroví. Taky se v bytech více uklízí, aby Vánoce přišly do čistých domovů.

ÚKOL: VYBARVI SI OBRÁZEK K PŘÍBĚHU.

KDYŽ ROZKVETOU BARBORKY

Dopoledne děti zamiřily s paní učitelkou do knihovny. Děti toto místo už důvěrně znaly. Paní knihovnice je nejprve seznámila s novými knížkami a pak vybrala příběhy, které dětem přiblížily tradiční zvyky v době, které se říká adventní, trvá celé čtyři týdny a končí poslední neděli před Štědrým dnem.

Lidé si proto domov zdobí adventním věncem se čtyřmi svícemi, kdy každou neděli zapálí jednu z nich a odpočítávají tak ubíhající čas do Vánoc. Příběh o laskavém Mikuláši děti nepřekvapil, co ale pro ně bylo nové, byla zmínka o Barborkách. Bílé oděných dívčáků, které večer, ještě před mikulášskou nadílkou, kdysi rozdávaly hodným dětem sladkosti a zlobivým hrozily metlou.

Větvíčky uštipnuté z třešňového stromu ve svátek svaté Barbory pak předznamenávaly šťastný měsíc v roce. Pokud taková větvíčka barborka rozkveta sedmý den, znamenalo to, že nejšťastnějším dnem v příštím roce bude červenec. Týnka už věděla, o co musí o víkendu poprosit babičku.

ÚKOL: JAKOU ZPRÁVU
PŘINÁŠELA LIDEM ROZKVETLÁ
TŘEŠŇOVÁ VĚTVÍČKA?

Svatá Lucie (13. prosince)

Legenda

Společným znakem téměř všech světců bylo to, že ač za svého života trpěli za své křesťanské vyznání, nikdy se ho nevzdali. To byl také osud Lucie, která žila koncem 2. století na Sicílii. Od dětství byla velmi zbožná, nechtěla patřit žádnému muži, jen Bohu, a chtěla mu zasvětit celý svůj život. Rodiče s ní však měli jiné plány, chtěli ji výhodně provdat za člověka bez vyznání. Lucii se podařilo přesvědčit matku, aby ji neprovadila, ale odmítnutý ženich ji udal jako tajnou křestanku. Svého přesvědčení se nechtěla vzdát, a proto mělo být jejím trestem umístění v nevěstinci, kam ji měli potupně odvézt na voze taženém voly. Ale stal se zázrak a vůz se nepohnul ani o píď. Byla uvrhнутa do vězení a krutě mučena. Její víra však byla velmi silná, její život ukončil kat bodnutím dýky do jejího hrdla.

Její uctívání se rozšířilo z Itálie do Španělska a pak i do celé Evropy. Na obrazech bývala malována s dýkou v hrdle, nebo jak drží misku s očima. Legenda k tomu říká, že to jsou její vlastní oči, do kterých se zamíloval její ženich. Sama si je vyloupla a poslala je na míse svému pohanskému nápadníkovi. Tato pověst z ní udělala ochránkyni zraku a pomocnici proti očním nemocem.

V pozdější době si ji za svou patronku zvolili švadleny, krejčí, kočí a další řemeslníci.

